

Станислава¹⁾; то се намира въ единъ пергаментенъ Синаксаръ, № 51 на академската бѣлградска библиотека. Това житие, както и другитѣ отъ 69-и до 231-и листъ са прѣписъ отъ по-старъ другъ бѣлгарски текстъ, както забѣлѣзва проф. Ламански, който твърдѣ подробно разглежда езика на паметника²⁾. Проложното житие отъ 1330 г. показва, че е имало и друго по-обширно, защото обикновено проложнитѣ жития идатъ отъ пространнитѣ. Слѣдователно, бѣлградското житие ни учи какво не само то самото е копие на друго подобно по-старо най-малко отъ XIII в., но че е съществувало и пространно житие на св. Гаврила въ сръбнебѣлгарската литература. Житието прѣписано отъ Станислава ни дава приблизителни извѣстия и за врѣмето когато е живѣлъ св. Гаврилъ. Отъ думитѣ какво св. Гаврилъ постничесувалъ около 30 год. въ Лѣсновско и какво 30 г. слѣдъ смъртъта му тѣлото му било обдирено отъ единъ русинъ, който живѣлъ въ София (въ градъкъ Сръбъчестемъ), живота на св. Гаврила Лѣсновски трѣбва да отнесемъ къмъ византийското робство, XI—XII в., когато София и Лѣсновско са били подъ една власть. Това се потвърждава и отъ подробноститѣ въ пространното житие, дѣто злетовскиятъ епископъ влиза въ писмени сношения съ софійския митрополитъ, за да му обади, че Обловъ-върхъ (дѣто били мощитѣ на св. Гаврила) се намира въ тѣхния край. Най-послѣ извѣстието въ краткото житие (отъ 1330 г.), че мощитѣ на светеца, слѣдъ като стояли дълго врѣме въ манастиря, били прѣнесени въ Търново (и по многу крѣпни прѣнесени въшихъ моше него въ градъ Тръновъ Бѣлгарьски), показва какво прѣнасянето е могло да стане само прѣзъ XIII в., когато бѣлгаретѣ за послѣденъ пѣтъ владаха тия покрайнини.

Пространното житие на св. Гаврила Лѣсновски е запазено по новъ прѣписъ отъ руска редакция. Старото манастирско житие било занесено прѣзъ 1862 г. въ Сърбия отъ попъ Христа³⁾, който обаче накаралъ дѣтето си Ивана да направи прѣписъ и го остави въ манастиря. Единъ отъ тѣзи

¹⁾ Срв. Записки Имп. А. Н. VI, 20.

²⁾ Ibidem, 19—108.

³⁾ Мсб. IV, 307.